

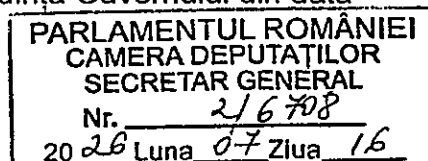
Pol Legislativ

Nr. 8601/2026

13-07-2026

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 09 iulie 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea articolului 225 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.57/2019 Codul administrativ (Plx. 346/2026);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023 (Plx. 425/2026);*
3. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 58 din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară (Plx. 191/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor (Bp. 220/2026, Plx. 477/2026);*
5. *Propunerea legislativă privind modificarea și completarea art. 165 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe (Bp. 136/2026, Plx. 399/2026);*
6. *Proiectul de Lege privind recunoașterea performanței de excelență în educație și instituirea unor forme de sprijin pentru olimpicii internaționali și cadrele didactice care i-au pregătit (Bp. 44/2026, Plx. 375/2026);*
7. *Proiectul de Lege pentru instituirea zilei de 19 noiembrie ca Ziua Națională a Antreprenoriatului Feminin (Bp. 115/2026, Plx. 383/2026);*
8. *Proiectul de Lege pentru instituirea anului 2026 ca Anul clerului militar (Bp. 101/2026, Plx. 291/2026).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor*, inițiată de doamna deputat neafiliat Raisa Enachi împreună cu un grup de parlamentari POT, PACE și neafiliați (Bp. 220/2026, Plx. 477/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, cu modificările și completările ulterioare*, propunându-se, în principal, extinderea obligației autorităților publice locale și a Inspectoratului General pentru Situații de Urgență de dotare cu detectoare de fum și, după caz, de monoxid de carbon a locuințelor individuale și apartamentelor din clădirile de locuit, în cazul persoanelor din categoriile vulnerabile.

II. Observații

1. Cu privire la textul art. I pct. 1 din propunerea legislativă (art. 2¹ propus a fi introdus în *Legea nr. 307/2006*), care prevede posibilitatea exercitării unor controale în locuințele individuale și apartamentele din clădirile de locuit, semnalăm necesitatea utilizării terminologiei deja consacrate de legea în discuție, respectiv sintagma „*spații de locuit*” în schimbul expresiei folosite de inițiatori „*locuințele individuale și apartamentele din clădirile de locuit*”.

Mai mult, apreciem că textul normativ nu respectă rigorile stipulate de art. 16 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, deoarece inițiatorii demersului legislativ instituie un regim de reglementare în paralel cu *Legea prevenirii nr. 270/2017*. În concret, prin dispozițiile acesteia, legiuitorul instituie o serie de instrumente care au ca finalitate îndeplinirea de către contravenient a obligațiilor prevăzute de lege în sarcina sa, fixându-se, pentru conformare, un termen, în care contravenientul are posibilitatea remedierii neregulilor constatate și îndeplinirii obligațiilor legale.

În același sens, considerăm că, din perspectiva proporționalității măsurilor ce se propun a fi dispuse de către autoritățile competente, soluția normativă propusă de inițiatori contravine normelor de tehnică legislativă care interzic paralelismul legislativ, sub aspectul incidenței prevederilor art. 21 alin. (3) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, care stabilesc faptul că sancțiunile trebuie aplicate ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului.

De asemenea, semnalăm faptul că textul propus pentru art. 2¹ alin. (4) din lege este redundant, deoarece nu este necesar să existe o prevedere expresă pentru a justifica aplicarea obligațiilor instituite prin respectivul act normativ.

Textul propus nu are caracter normativ, iar aplicarea normelor propuse se raportează la cadrul normativ în vigoare, cadru ce trebuie să se coreleze cu ansamblul reglementării.

2. În ceea ce privește art. I pct. 2 din inițiativa legislativă (care vizează introducerea art. 19¹ în lege), apreciem că poziționarea articolului 19¹ în Secțiunea 6 - *Obligațiile administratorului, conducătorului instituției, utilizatorului și salariatului* nu este oportună prin raportare la conținutul soluțiilor propuse, deoarece nu se corelează cu celelalte reglementări ale secțiunii în discuție.

Astfel, considerăm că acest articol, 19¹, ar fi trebuit redactat în raport cu alin. (3) al art. 6 din *Legea nr. 307/2016*, având în vedere că obligațiile propuse se circumscriu temei introduse prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2026 privind modificarea și completarea unor acte normative*, anume echiparea construcțiilor de locuințe cu detectoare automate.

În acest sens, semnalăm faptul că, recent, prin art. VI pct. 3 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2026*, legiuitorul a introdus, în Secțiunea intitulată „*Obligațiile generale privind apărarea împotriva*

incendiilor” [respectiv la art. 6 alin. (4) din *Legea nr. 307/2006*], dispoziția dotării cu detectoare autonome, potrivit căreia dezvoltatorii de proiecte imobiliare cu destinația de locuințe colective au obligația de a asigura dotarea spațiilor de locuit cu detectoare autonome de incendiu.

Evidențiem faptul că necesitatea prevederii obligativității de la art. 6 alin. (4) din lege a fost analizată din perspectiva impactului economic și, astfel, a fost stabilită această obligație doar în sarcina dezvoltatorilor la clădirile noi.

De asemenea, precizăm faptul că au fost clarificate locurile de montare a detectoarelor în cadrul locuințelor colective doar în cadrul spațiilor de locuit și cumulativ cu obligația de echipare cu instalații de detectare, semnalizare și alarmare în caz de incendiu potrivit prevederilor *Normativului privind securitatea la incendiu a construcțiilor*, Partea a III-a - *Instalații de detectare, semnalizare și avertizare, indicativ P 118/3-2015*, aprobat prin *Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 364/2015, cu modificările ulterioare*.

Mai mult, menționăm și faptul că, prin normele tranzitorii, s-a prevăzut că obligația de a dota cu detectoare se aplică doar locuințelor individuale pentru care certificatul de urbanism se emite ulterior intrării în vigoare a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2026*.

Scopul reglementării acestei obligații aduse prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2026* este acela de a crește nivelul de siguranță în locuințe. Precizăm că, la categoriile de construcții cu destinația de locuință care se încadrează în prevederile actuale ale *Hotărârii Guvernului nr. 571/2016 pentru aprobarea categoriilor de construcții și amenajări care se supun avizării și/sau autorizării privind securitatea la incendiu, cu modificările și completările ulterioare*, controlul respectării acestei obligații se va asigura de inspectoratele pentru situații de urgență și de autoritățile administrației publice locale care au emis autorizația de construire.

Ulterior, obligația asigurării funcționării detectoarelor autonome va reveni fiecărui locatar/locator în parte, în faza de exploatare inspectoratele pentru situații de urgență neavând competența de a executa controale la locuințe. Această competență/obligație revine primarului potrivit prevederilor art. 14 lit. h) din *Legea nr. 307/2006*, respectiv Poliției Locale, asociației de proprietari, potrivit prevederilor *Legii nr. 196/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și administrarea condominiilor, cu modificările și completările ulterioare*.

Menționăm că, pentru creșterea nivelului de siguranță în locuințe, legiuitorul a urmărit atât responsabilizarea dezvoltatorilor imobiliari, cât și a proprietarilor de locuințe asupra riscului de incendiu și a necesității montării acestora.

Totodată, considerăm că prevederile alin. (4) de la punctul 2, conform cărora pentru construcțiile noi sau pentru cele supuse autorizării, în care urmează să domicilieze persoane din categoriile vulnerabile, obligațiile prevăzute la alin. (1) și alin. (2) se aplică obligatoriu anterior recepției la terminarea lucrărilor, ar fi necesitat clarificare dacă sintagma "*cele supuse autorizării*" prevăzută de acesta se referă la autorizația de construire, așa cum rezultă firesc din *Expunerea de motive* sau la autorizația de securitate la incendiu, dat fiind obiectul de reglementare.

3. În ceea ce privește art. I pct. 3 din propunerea legislativă (art. 19² din lege), prin care se propune introducerea obligației de a derula programe de sprijin pentru dotarea locuințelor aparținând categoriilor vulnerabile, cu finanțare de la bugetul de stat, precizăm faptul că nu considerăm oportună reglementarea unei obligații cu caracter general de a derula programe de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și autoritățile administrației publice locale în cadrul *Legii nr. 307/2006*. Aceste programe pot fi dezvoltate de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență în temeiul dispozițiilor art. 11 din *Regulamentul de organizare și funcționare al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență*, aprobat prin *Hotărârea Guvernului nr. 1490/2004*.

În acest sens, exemplificăm faptul că, pentru creșterea nivelului de siguranță în locuințele populației, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență a inițiat în anul 2024, în cadrul unui parteneriat instituțional, Campania „*Detector pentru viață*”, aflată în prezent la a 3-a ediție, care implică montarea a 30.000 de detectoare de incendiu în locuințele populației din medii vulnerabile.

4. Menționăm că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative¹, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

De asemenea, conform dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (4) teza întâi din *Legea nr. 24/2000*², prin modul de exprimare actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu: "*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*", iar „*forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul*

¹ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 publicată în 23 ianuarie 2012.

² *privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din data de 21 aprilie 2010*

juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.” De asemenea, potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”, iar potrivit art. 38 alin. (1) ”textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări.”

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că *„legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. Astfel, sunt respectate cerințele de precizie și previzibilitate atunci când destinatarul normei juridice este capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.”*³.

Amintim că, prin lipsa de claritate și precizie a normelor preconizate, care ar genera confuzii în interpretarea/aplicarea acestora, se pot crea și premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la art.1 alin. (3) și alin.(5) din *Legea fundamentală*, referitoare la *principiul stabilității/securității raporturilor juridice* pe componenta privind calitatea legii, respectiv *principiul legalității*. În acest sens, sesizăm următoarele:

Analizând propunerea legislativă, constatăm că anumite soluții normative sunt susceptibile a afecta exigențele constituționale consacrate de art. 1 alin. (5) din *Constituție*, în componenta sa referitoare la claritatea, precizia și previzibilitatea legii.

- la art. I, pct. 1 norma propusă pentru art. 2¹, utilizarea unor sintagme precum „*autoritățile competente*” (art. 2¹ alin. (1), (2) și (3)) „*nivelul de risc de incendiu*” (art. 2¹ alin. (1)), „*echipamente care utilizează combustibili*” (art. 2¹ alin. (2)), sunt lipsite de claritate și coerență, existând riscul unor disfuncționalități. Prin urmare, nu se poate distinge în mod clar care sunt autoritățile competente ori la care niveluri de risc și echipamente se face trimitere, sens în care este necesară revizuirea acestora, în acord cu intenția de reglementare;

- În ceea ce privește art. I pct. 1, norma preconizată la art. 2¹ alin. (3), nu rezultă cu claritate succesiunea și natura măsurilor ce urmează a fi dispuse în ipoteza existenței unui „*pericol iminent*”, respectiv dacă, în această situație, autoritățile competente aplică direct sancțiuni contravenționale sau dispun alte măsuri specifice;

³ a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52, Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza Sissanis împotriva României, paragraful 66

• constatăm o lipsă de coerență între alin. (1) și (2) ale art. 2¹, în condițiile în care primul alineat delimitează sfera de aplicare la locuințe, iar cel de-al doilea introduce criteriul „destinației locuinței”, fără a rezulta relevanța acestuia în contextul reglementării.

5. Cu privire la formulările, „(...)obligățiilor specifice prevăzute de lege”, „conforme reglementărilor tehnice”, „(...) potrivit legislației în vigoare în domeniul asistenței sociale”, fără să se indice în concret care este actul normativ sau articolele din actele normative expres menționate, acestea nu respectă prevederile art. 50 alin. (2)⁴ din *Legea nr. 24/2000* cu privire la modul de redactare al normei de trimitere.

6. Referitor la regimul sancționator la care se face referire în cuprinsul art. I pct. 1 și 2, subliniem că acesta este insuficient conturat, în sensul că nu rezultă care este fapta contravențională, subiectul contravenției (proprietari, „utilizatori”, constructorul, autoritățile locale sau Inspectoratul General pentru Situații de Urgență care au obligația de „sprijin”), data de la care neîndeplinirea care neîndeplinirea obligațiilor instituite devine faptă contravențională, momentul consumării și agentul constator.

Totodată, semnalăm că nu rezultă care este sancțiunea incidentă în cazul nerespectării obligațiilor instituite, ceea ce face ca norma să fie lipsită de orice eficiență juridică.

Precizăm că sancțiunile contravenționale propuse ar fi trebuit să stabilească, în fiecare caz în parte^[1]:

a) persoana sancționată (fizică sau juridică ori persoana care este responsabilă, potrivit legii de buna desfășurare a activității respective);

b) fapta sancționată;

⁴ Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare.

[1] De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în esență, că „nerespectarea garanțiilor fundamentale, care protejează presupușii autori ai unor fapte ilicite, în fața posibilelor abuzuri ale autorităților desemnate să îi urmărească și să îi sancționeze, reprezintă un aspect ce trebuie examinat în temeiul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pentru ca dreptul la un proces echitabil să nu rămână teoretic și iluzoriu, normele juridice trebuie să fie clare, precise și explicate, astfel încât să îl poată avertiza în mod neechivoc pe destinatarul acestora asupra gravității consecințelor nerespectării enunțurilor legale pe care le cuprind.” În contextul celor relatate, semnalăm faptul că instanța de contencios constituțional, în jurisprudența sa⁽¹⁾, a statuat că „dreptul contravențional, asemenea dreptului penal, are un caracter subsidiar, intervenind doar acolo unde alte mijloace juridice nu sunt suficiente pentru protejarea anumitor valori sociale. În aceste condiții, actele normative cu putere de lege și actele administrative cu caracter normativ prin care se stabilesc și se sancționează contravenții trebuie să întrunească toate condițiile de calitate ale normei: accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate. Or, (...) sintagma „nerespectarea prevederilor .. constituie contravenție”, califică drept contravenție încălcarea obligației generale de a respecta și de a aplica toate măsurile stabilite ..., fără a distinge expres actele, faptele sau omisiunile care pot atrage răspunderea contravențională. În mod implicit, stabilirea faptelor a căror săvârșire constituie contravenții este lăsată, în mod arbitrar, la libera apreciere a agentului constator, fără ca legiuitorul să fi stabilit criteriile și condițiile necesare operațiunii de constatare și sancționare a contravențiilor. Totodată, în lipsa unei reprezentări clare a elementelor care constituie contravenția, judecătorul însuși nu dispune de reperele necesare în aplicarea și interpretarea legii, cu prilejul soluționării plângerii îndreptate asupra procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.”

c) dispoziția legală care prevede obligativitatea unei anumite conduite.

Instanța de contencios constituțional a statuat, în mod constant, că, *"principiul legalității implică o obligație pozitivă a legiuitorului de a reglementa prin texte clare și precise. Orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (Decizia Curții Constituționale nr. 447/2019, paragraful 23, cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006)"*.

Tot în jurisprudența Curții Constituționale a României s-a afirmat că *"Actele normative prin care se stabilesc contravenții trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta trebuie să poată fi identificat cu ușurință, prin trimiterea la un alt act normativ cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței contravenției. Norma trebuie redactată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, astfel încât să fie apt să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care ar putea rezulta din săvârșirea unei anumite fapte. Altfel spus, legea trebuie să definească în mod clar contravențiile și sancțiunile aplicabile, fiind necesar ca destinatarul normei să cunoască din însuși textul normei juridice aplicabile care sunt actele, faptele sau omisiunile ce pot angaja răspunderea sa contravențională (...)"*

Dreptul contravențional, asemenea dreptului penal, are un caracter subsidiar, intervenind doar acolo unde alte mijloace juridice nu sunt suficiente pentru protejarea anumitor valori sociale. În aceste condiții, actele normative cu putere de lege și actele administrative cu caracter normativ prin care se stabilesc și se sancționează contravenții trebuie să întrunească toate condițiile de calitate ale normei: accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate." (Decizia Curții Constituționale nr. 152/2020, paragrafele 127 și 130).

Astfel, în ceea ce privește regimul sancționator propus prin prezentul proiect, apreciem că normele care instituie contravenții nu satisfac condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, impuse de altfel de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție și de art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000.

În acest sens, precizăm că stabilirea faptelor a căror săvârșire constituie contravenții trebuie realizată cu respectarea exigențelor de claritate, iar nu lăsată, în mod arbitrar, la libera apreciere a agentului constatat, fără ca legiuitorul să fi stabilit criteriile și condițiile necesare operațiunii de constatare și sancționare a contravențiilor. Totodată, în lipsa unei reprezentări clare a elementelor care constituie contravenția, judecătorul însuși nu dispune de reperele necesare în aplicarea și interpretarea legii, cu prilejul soluționării

plângerii îndreptate asupra procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

Amintim, de asemenea, prevederile art. 3 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, potrivit căreia „*actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea; în cazul sancțiunii cu amendă se vor stabili limita minimă și maximă a acesteia sau, după caz, cote procentuale din anumite valori; se pot stabili și tarife de determinare a despăgubirilor pentru pagubele pricinuite prin săvârșirea contravențiilor*”.

7. La art. I pct. 2, în ceea ce privește soluția normativă propusă pentru art. 19¹ alin. (3), apreciem că trimiterea la „*obligățiile prevăzute (.....) se aplică (...) în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului*”, transferă în mod excesiv către legislația secundară elemente esențiale ale normei de conduită.

Or, în condițiile în care conținutul obligației a cărei încălcare este sancționată contravențional depinde, în mod esențial, de reglementări ulterioare la nivel infralegal, există riscul ca norma sancționatorie să nu întrunească cerințele de claritate și previzibilitate, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale⁵.

De asemenea, se impunea stabilirea unor termene clare pentru aplicarea etapizată a obligațiilor prevăzute, respectiv termenul de început și termenul maxim de implementare, în vederea asigurării previzibilității normei.

8. Totodată, constatăm că elemente esențiale ale reglementării, precum stabilirea criteriilor de eligibilitate, art. I pct. 2, în ceea ce privește soluția normativă propusă pentru art. 19² alin. (2), sunt lăsate la nivelul actelor administrative secundare, respectiv hotărâri ale Guvernului, ceea ce poate conduce la o delegare excesivă a reglementării unor aspecte de substanță. Or, hotărârea Guvernului, ca act normativ de executare, poate avea exclusiv rolul de a detalia și pune în aplicare dispozițiile de nivel primar, fără a institui reguli sau obligații noi, astfel încât se impune reformularea în acord cu normele de tehnică legislativă și *principiul ierarhiei actelor normative*.

⁵ „*Actele normative prin care se stabilesc contravenții trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta trebuie să poată fi identificat cu ușurință, prin trimiterea la un alt act normativ cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței contravenției. Norma trebuie redactată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, astfel încât să fie apt să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care ar putea rezulta din săvârșirea unei anumite fapte. Altfel spus, legea trebuie să definească în mod clar contravențiile și sancțiunile aplicabile, fiind necesar ca destinatarul normei să cunoască din însuși textul normei juridice aplicabile care sunt actele, faptele sau omisiunile ce pot angaja răspunderea sa contravențională (...) Dreptul contravențional, asemenea dreptului penal, are un caracter subsidiar, intervenind doar acolo unde alte mijloace juridice nu sunt suficiente pentru protejarea anumitor valori sociale. În aceste condiții, actele normative cu putere de lege și actele administrative cu caracter normativ prin care se stabilesc și se sancționează contravenții trebuie să întrunească toate condițiile de calitate ale normei: accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate.*” (Decizia Curții Constituționale nr. 152/2020, paragrafele 127 și 130).

9. Referitor la art. I pct. 2, dispozițiile art. 19¹ alin. (4), apreciem că acestea ridică probleme de aplicabilitate, întrucât nu rezultă modalitatea concretă de determinare, anterior recepției lucrărilor, a persoanelor care urmează să domicilieze în respectivele locuințe, în vederea stabilirii incidenței obligațiilor.

10. La art. I pct. 2, în ceea ce privește soluția normativă propusă pentru art. 19¹ alin. (5), instituirea obligației de dotare și întreținere a detectoarelor în sarcina proprietarilor sau *"utilizatorilor"*, fără delimitarea clară a subiectului obligației și fără instituirea unor garanții suficiente privind sprijinul financiar acordat persoanelor vulnerabile, în special în ipoteza în care sarcina astfel instituită ar deveni excesivă, este susceptibilă a ridica probleme de proporționalitate, prin raportare la art. 44 din *Constituție*, referitor la *dreptul de proprietate privată*.

În plus, sintagma *"utilizatorii locuințelor"* (art. 19¹ alin. (5)) este echivocă, nefiind clar dacă aceasta vizează titularii dreptului de proprietate, chiriașii sau alte persoane, fiind necesară determinarea expresă a subiectului obligației.

11. Referitor la art. I pct. 2, art. 19¹ alin. (6), în ceea ce privește noțiunea de *"categorii vulnerabile"* din cuprinsul art. I pct. 2 și 3, menționăm că ar fi fost necesară definirea acesteia astfel încât înțelesul specific să fie determinat cu claritate în contextul actului normativ, în acord cu prevederile art. 25⁶ din *Legea nr. 24/2000*.

De asemenea, referitor la sintagma *"prin categorii vulnerabile se înțelege persoanele și familiile (...) "*, semnalăm că aceasta apare ca fiind improprie și susceptibilă de a crea confuzii cu privire la noțiunea definită, nefiind clară intenția legiuitorului de a defini persoanele care fac parte din categorii vulnerabile.

Totodată, apreciem necesară reformularea normei și din perspectiva rigorilor gramaticale, prin utilizarea verbului la plural.

Suplimentar, semnalăm că este improprie și utilizarea noțiunii *"în sensul prezentului articol"*, în condițiile în care sintagma *"categorii vulnerabile"* este utilizată și în cuprinsul art. 19². Prin urmare, se impunea reanalizarea formulării, astfel încât definiția să aibă un caracter general și să poată fi aplicată unitar în întregul act normativ."

⁶ În cadrul soluțiilor legislative preconizate trebuie să se realizeze o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în noua reglementare, care au un alt înțeles decât cel comun, pentru a se asigura astfel înțelegerea lor corectă și a se evita interpretările greșite.

12. La art. I pct. 4, se impunea corelarea dispozițiilor art. 47¹ cu cele ale art. 19¹, întrucât dispozițiile art. 19¹ nu fac trimitere la reglementarea Normelor metodologice, existând, astfel, neconcordanțe între textele legale.

În ceea ce privește sintagma "*în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi*", menționăm că trebuie eliminată, întrucât nu se integrează în mod armonios în cuprinsul *Legii nr. 307/2006*, având în această formă un caracter retroactiv, contrar art. 15 din *Legea nr. 24/2000*.

13. Semnalăm inexistența unor norme tranzitorii pentru modificările propuse, în conformitate cu art. 26 și 54 din *Legea nr. 24/2000*, care să reglementeze situația raporturilor juridice aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentului proiect de act normativ. Astfel, s-ar fi impus respectarea *principiului neretroactivității legii* în sensul în care reglementările propuse nu pot să vizeze *facta praeterita*, respectiv drepturi născute și stinse înainte de intrarea în vigoare a prezentei propuneri, o extindere a aplicării dispozițiilor acestei propuneri legislative asupra acestor situații ar echivala cu o negare a *principiului neretroactivității legii civile*.

Din această perspectivă, menționăm că omisiunea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil, poate reprezenta o încălcare a exigențelor constituționale referitoare la *principiul securității juridice*, care impune legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite⁷.

14. Promovarea inițiativei legislative determină creșterea cheltuielilor unităților administrativ-teritoriale și, implicit, un impact financiar suplimentar asupra bugetului general consolidat, care nu este evaluat și prezentat în *Expunerea de motive*.

În acest context, având în vedere propunerile de reglementare de la punctul 3, respectiv de la art.19² alin.(3) lit. a) din inițiativa legislativă, potrivit căroră programele prevăzute la alin. (1) se finanțează și din bugetul de stat, considerăm că s-ar fi impus indicarea ordonatorului principal de credite prin al cărui buget se propune asigurarea finanțării cheltuielilor respective.

Totodată, potrivit prevederilor art.14 alin.(5) din *Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare*, după aprobarea bugetelor locale pot fi aprobate acte normative cu implicații asupra acestora numai cu precizarea surselor de acoperire a diminuării veniturilor sau

⁷ A se vedea Decizia nr. 402 din 19 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial nr. 15 din 10 ianuarie 2025, paragraful 33, Decizia nr. 467 din 2 august 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 7 august 2023, paragrafele 122 și 123, precum și Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 500 din 13 mai 2021, paragrafele 101 și 102.

a majorării cheltuielilor bugetare aferente exercițiului bugetar pentru care au fost aprobate bugetele locale respective.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea prezentei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie Gavril BOLOAN

PRIME-MINISTRU
NUL RO

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților